

1 Σεπτεμβρίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Η δουλειά μας είναι η αιώνια ζωή!

[/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις](#)

Γέροντας, Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Λόγοι Ενιαυτού», τόμος Α', των εκδόσεων Κυπρής, Αθήνα 2020.

Λόγος α' «Ας αφηνόμαστε στην πρόνοια του Θεού»

Ο λόγος εκφωνήθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2011.

Και μπήκαμε από προχθές, 1η του μηνός Σεπτεμβρίου, στη νέα Εκκλησιαστική χρονιά, που 'ναι η αρχή της Ινδίκτου. «Ινδικτος» στα Λατινικά σημαίνει ορισμός. Όριζαν οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες, μ' ένα διάταγμα, τη φορολογητέα ύλη. Τι άλλο; Όπως και τώρα, που θα μας πάρουνε και τα κεραμίδια, ακόμη.

Για δεκαπέντε χρόνια. Γατί τόση ήταν η στρατιωτική θητεία των Ρωμαίων στρατιωτών. Δεκαπέντε χρόνια στρατιώτες οι άνθρωποι! Σήμερα πάνε τα παιδιά λίγους μήνες, και παν και αυτοκτονούν. Έτσι. Και επεκράτησε, από το διάταγμα αυτό, που ίσχυε από μήνα Σεπτέμβρη και για μία δεκαπενταετία, να ονομάζεται και το νέο έτος Ινδικτος. Έτσι.

Και κατά ένα άλλο τρόπο είναι Ινδικτος. Κατ' αυτή την ημέρα, λέει η παράδοσις, ο Χρίστος επήγε στη συναγωγή, στη Ναζαρέτ, στην πατρίδα Του. Και διάβασε απ' τον Ησαΐα το κομμάτι εκείνο, που αναφέρεται στον Μεσαία. Και τους είπε ότι «Όλα αυτά που γράφει είναι τώρα μπροστά σας!» Δηλαδή, σαν να τους έλεγε «Εγώ είμαι

ο Μεσαίας»! Έτσι. Και έγινε η αρχή της δημοσίας δράσεώς του. Έχουμε κι εδώ μια αρχή. Έναν ορισμό. Τον ορισμό του Θεού. Κι έτσι, άρχιζε Σεπτέμβρη και τελείωνε 31 Αυγούστου.

Αυτό ίσχυε στο Βυζάντιο! Κι ήταν και πολιτική χρονιά. Πολιτικό έτος. Αλλά, κατά την Τουρκοκρατία, που εδώ τα πράγματα ήτο άνω και κάτω, όπως και σήμερα, στη νέα Τουρκοκρατία, μετεφέρθη το πολιτικό έτος της Δύσεως, που άρχιζε 1η Ιανουαρίου. Και σιγά σιγά, επεκράτησε. Κι έτσι έχουμε στην πατρίδα μας δύο Πρωτοχρονιές. Κι αυτό δεν είναι κακό. Άμα ξεχνάμε τη μια, να θυμόμαστε την άλλη. Κάτι είναι. Έτσι. Δεν πειράζει. Δεν πειράζει! Ωραία είναι και τα δύο.

Ε, συνήθως θυμόμαστε την πολιτική Πρωτοχρονιά. Είναι κι αυτή τόσο ωραία και τόσο συμβολική, με την Περιτομή του Κυρίου και με τη μνήμη του αγίου και Μεγάλου Βασιλείου, που 'ταν μέγας οικονομολόγος, στα χρόνια του. Λένε, τώρα, για υπουργό οικονομικών ή υπουργούς οικονομικών της Ενωμένης Ευρώπης και της γης. Υπουργός οικονομικών, αδελφοί και πατέρες, ένας είναι! Ο Χριστός! Του Οποίου είναι «η γη και το πλήρωμα αυτής». Κι ο,τι περιέχει. Όλα τα λεφτά, όλα τα πράγματα, όλα τα υποστατικά, εμείς οι ίδιοι, κι ό,τι άλλο, είναι δικά Του.

Ιδιοκτησία δεν υπάρχει. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία. Είναι πλάνη η ιδιοκτησία. Γι' αυτό λέγεται «απάτη του πλούτου» απ' τον απόστολο Παύλο η ιδιοκτησία. Είναι πλάνη! Ιδιοκτήτης είναι ο Θεός. Εμείς τι κάνομε; Χρήση ή κατάχρηση των αγαθών του Θεού. Όπως πάμε σ' ένα ξενοδοχείο και ξέρουμε ότι θα φύγουμε, και δεν το στήνουμε μόνιμα εκεί. Και κοιτάμε να περάσουμε, για να πάμε στη δουλειά μας. Έτσι, ακριβώς. Η δουλειά μας δεν είναι εδώ. Η δουλειά μας είναι η αιώνια ζωή. Είναι η αθάνατη πατρίδα μας. Είναι ο Παράδεισος, τον όποιον απωλέσαμε, ένεκα της παραβάσεως των Πρωτοπλάστων.

Έτσι, λοιπόν. Ο Κύριος ορίζει! Ο Κύριος ορίζει κι ο Κύριος είναι υπουργός και οι αγιοί Του. Οι άνθρωποι, κατά παραχώρηση του Θεού, ασκούν διοίκηση, κάνουν τους υπουργούς, κάνουν οτιδήποτε. Έτσι. Να τα ξέρουμε αυτά. Γι' αυτό, σε δύσκολες ώρες και κρίσης μεγάλης ας έχουμε «άνω τας καρδίας» κι ας έχομε όλη μας την ελπίδα στον Θεό, που μπορεί να ανατρέψει και ν' αλλάξει τα πάντα. Και τώσους αιώνες, με τόσα βάσανα, και η πατρίδα μας και η οικουμένη, βλέπετε, αντέχουν, υπάρχουν, βαστάνε και συνεχίζουν. Διότι προνοεί και φροντίζει ο Χριστός, ο τροφοδότης.

Στην έρημο, εκεί, της Γαλιλαίας, που δεν είχαν να φάνε, είχαν πέντε ψωμιά και δυο ψάρια, τα ευλόγησε ο Χριστός και τα ψωμιά και τα ψάρια κι έφαγαν πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς γυναίκες και παιδιά, που πάντα στην Εκκλησία οι γυναίκες και τα παιδιά είναι περισσότεροι και στις συνάξεις του Χρίστου. Κι όταν οι Απόστολοι

είπαν στον Χριστό, εκεί στην έρημο της Γαλιλαίας, που προανέφερα, ότι «Δεν έχουμε άρτους», ο Χριστός τους είπε, «να τους δώκετε να φάνε». «Μα, έχουμε πέντε..».. «Φέρτε τα δω», λέει. Ύψωσε το βλέμμα, τα ευλόγησε, τα 'κοψε κομμάτια και τα 'δινε στους Αποστόλους. Και οι Απόστολοι τα εμοίραζαν.

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος.

Και σημειώνει ο ιερός Χρυσόστομος, «ο τροφοδότης πάρεστι και λέγετε “άρτους ουκ έχομεν”»; -«Είναι παρών ο τροφοδότης, Αυτός που έφτειαξε την τροφή, Αυτός διά του οποίου τα πάντα εγένετο, είναι εδώ και μου λέτε τώρα σαχλαμάρες! “Δεν έχουμε άρτους”»; - Μα ο άρτος ο εκ του ουρανού καταβάς, ήταν εκεί!

Άλλωστε, «ουκ επ’ άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος». Δεν ζούμε, γιατί τρώμε, κυρίως. Παρατείνει τη ζωή η τροφή, σίγουρα. Αλλά δεν είναι αυτό. Γιατί, άμα ήταν αυτό, θα τρώγαμε συνεχεία, κι αυτοί που έχουν θα τρώγαν ακόμα πιο συνεχεία, μέχρι σκασμού, να μην πεθάνουν ποτέ. Έτσι. «Ουκ επ’ άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλ’ εν παντί ρήματι εκπορευομένου δια στόματος Θεού», είπε ο Χριστός στον σατανά, στην έρημο της Ιουδαίας, όταν μετά την τεσσαρακονθήμερη νηστεία Του Τον επείραξε.

Και του είπε: «Αφού είσαι Υιός του Θεού, πες τα λιθάκια να γίνουν άρτοι». «Να γίνουν άρτοι»! Και του 'πε, «Δεν ζει ο άνθρωπος μόνο με τον άρτο». Όχι! Με τον ουράνιο άρτο, ναι! Με τη θέληση του Θεού, ναι! Με τη Χάρη του Θεού, ναι! Οπότε και η ζωή μας και τα πάντα και η σωματική μας υπόσταση και η ψυχική μας κατάσταση, εξαρτώνται απ’ τον Θεό.

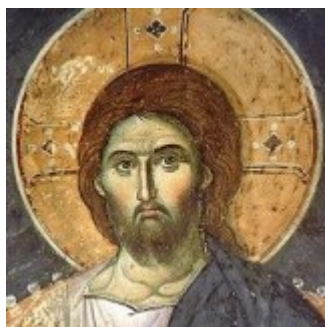
Γι αυτό και η Εκκλησία, κάθε μέρα, μας προτρέπει και μας λέει, «εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθήμεθα». Να παραθέτουμε και τους εαυτούς μας και τους άλλους και όλη μας τη ζωή, όχι την ψυχή μόνο, -Δεν είναι Μονοφυσιτισμός η Ορθοδοξία! Καταφάσκει όλες τις υλικές αξίες και τα πάντα. Γιατί ο Θεός τα έφτειαξε.— «και πάσαν την ζωήν ημών Χριστώ

τω Θεώ παραθώμεθα». Να παραθέτουμε στα πόδια του Χρίστου.

Και τι απαντά ο λαός στο αίτημα του λειτουργού; Τι απαντά στην προτροπή του διακόνου ή του ιερέως; «Σοι, Κύριε». Σε Σένα, Κύριε. Σε Σένα τα παραθέτουμε όλα. Σε Σένα τ' αφήνουμε όλα. Εσένα έχουμε, Κύριο. Σε Σένα σκύβουμε το κεφάλι, σε κανέναν άλλον. Μπορεί ν' αμαρτάνουμε σε Σένα, αλλά και Σένα μόνο λατρεύουμε, όπως λένε οι ωραίες «Ευχές της Γουγκλισίας» της Πεντηκοστής. Έτσι. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία, λοιπόν. Όχι. Ιδιοκτήτης είναι ο Θεός. Και μπορεί να κάνει ό,τι θέλεις. Δεν έχουμε ψωμιά; Να γεμίσει όλο τον κόσμο ψωμιά. Να κάνει ό,τι θέλει! Εμείς αρκεί να Τον αγαπάμε και αρκεί να Τον υπακούουμε, και ν' αφηνόμαστε στη Χάρη Του, κάνοντας ό,τι μπορούμε κι εμείς.

Κουνώντας, έστω, τα χέρια μας, για να μην καταργηθεί το αυτεξούσιο, η ελευθερία, που έχουμε, την οποίαν ο Θεός σέβεται απολύτως και χωρίς αυτήν δεν ενεργεί τίποτα επάνω μας. Δεν ενεργεί! Αυτό είναι δημοκρατία! Πρέπει να το ζητήσουμε. Να το ζητήσουμε!

Πώς λέει εκεί τον ασκητή, στην έρημο, που του 'ρθε πειρασμός -σε όλους έρχονται πειρασμοί, και μάλιστα δύσκολοι πειρασμοί, μερικές φορές, πάρα πολύ δύσκολοι πειρασμοί. Πάει να τρελαθεί κανείς.- και πάλευε ο Γέροντας εκεί στην έρημο μόνος του, πάλευε, προσπαθούσε, τον κτύπαγε ο διάβολος, προσπαθούσε κι αυτός, έφτασε πια το βραδάκι και κουράστηκε. Και τότε... Γιατί κουβέντιαζε με τον διάβολο όλη μέρα! Καταλάβατε; Κουβέντιαζε με τον διάβολο όλη μέρα! Εκεί είναι η διαφορά. Δεν είναι στο να αγωνίζεται κανείς. Το να αγωνίζεται είναι καλό. Αλλά πώς αγωνίζεσαι!

Και φτάνει πια, απελπισμένος και κουρασμένος, και πέφτοντας

κάτω, και φώναξε: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, βοήθει μοι. Βοήθησέ με». Και να 'σου, ο Χριστός μπροστά του. -Είναι πανταχού παρών ο Χριστός. Δεν φαίνεται, απλά, για να μην μας κάνει τον μπαμπούλα. Δεν φαίνεται! Δεν φαίνεται! Είναι «πανταχού παρών και τα πάντα πληρών», ο Εις της Τριάδος. «Ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας της ζωής υμών», μας είπε ως Θεάνθρωπος, όταν έφευγε με την ανάληψή Του.- Και του λέει, με παράπονα, ο Γέροντας: «Κύριε, πού ήσουν από το πρωί, που κοντεύω να πεθάνω; Κοντεύω να Σε αρνηθώ! Κοντεύω να λυγίσω! Κοντεύω να ξεφύγω»!

Κι εκείνος του λέει: «Παιδί μου, εδώ ήμουνα Εγώ, από το πρωί, και πάντοτε μαζί σου. Και μ' όλους τους ανθρώπους. Άλλα δεν με φώναξεις».

Ε, καταλάβετε που κολλάει τώρα η υπόθεση; «Άλλά δεν με φώναξεις»! «Δεν με φώναξεις»! Έτσι! «Δεν με φώναξεις»! Και κατάλαβε ο ασκητής.

Πολλές φορές μιλάμε με το κακό, η τσακωνόμαστε μεταξύ μας, αρχίζομε εκεί πέρα, λέμε βλακείες, βλακείες, και κάνομε σωρείτη βλακειών, που έλεγε η «Λογική», παλιά, λοιπόν. Ενώ, τι θα 'πρεπε να κάνουμε, όταν έχουμε πόλεμο; Να φωνάξουμε το 100 του Θεού! Τον Κύριο! Την Παναγία! Τους αγίους! Τους ανθρώπους μας! Να φωνάξουμε! «Κύριε, εκέκραξα προς σε»! ακούσαμε πριν λίγο. Κράζω από μέσα μου. Φωνάζω δυνατά. Να φωνάξουμε! Ή έχουμε μια δυσκολία. Δεν καθόμαστε, άμα δεν βγαίνει το πράγμα κι είναι στο αδιέξοδο. Να γονατίσουμε! Χριστιανοί δεν είμαστε; Να γονατίσουμε κάτω και να πούμε, «Κύριε, βοήθησε μας»! Ας κάνουμε μια Παράκληση. Ας διαβάσουμε ένα Ψαλμό. Ας διαβάσουμε το Ευαγγέλιο.

Εγώ πολλές φορές που δυσκολεύομαι και με το ζάχαρο και με τα βάσανα, που έχω, λέω, «Παιδιά», όποιος είν' εκεί, «διαβάστε μου λίγο Ευαγγέλιο, να φτειαχτώ».

-Μιλάω Εξαρχειακά, έτσι, αλλά είναι η γλώσσα μας.- «Διαβάστε μου λίγο Ευαγγέλιο, να φτειαχτώ»! Και διαβάζω δέκα σειρές, ένα κεφαλαιάκι, και μετά είν' αλλοιώς. Αλλάζει όλο το κλίμα. Το 'χετε δει. Το ξέρετε. Δεν μιλάω τώρα... Σε ανθρώπους ειδήμονας μιλάω και ειδότας. Λοιπόν. Και φτειαχνεται κανείς. Φτειαχνεται. Και λέει ο άλλος, «Διαβάζω το Ευαγγέλιο...».

Το Ευαγγέλιο δεν το διαβάζουμε. Μας διαβάζει! Μας ακτινογραφεί. Είδες τι ακτινογραφία μας τραβάει! Πολλές φορές διαβάζοντάς το, βλέπουμε τον εαυτό μας μέσα. Πού υπολείπομεθα, πού έχουμε πλην, πού έχουμε συν, και ό,τι άλλο υπάρχει. Έτσι. Το Ευαγγέλιο!

Συνέχεια εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=321056>

<https://bit.ly/3kHqaHd>